

Δανιήλ κεφ. 3

Οἱ τρεῖς Παῖδες στό καμίνι

Ἐπέστρεψε ἀπό τό σχολεῖο μελάγχολος. Ἄριστα εἶχε πάρει στό διαγώνισμα τῆς Φυσικῆς καί καλὰ πῆγε στό τέτοι τῶν Μαθηματικῶν πού ἔγραψαν σήμερα. Παρά ταῦτα, μέσα του μένει μιά μελαγχολία... Τίποτε δέν μπόρεσε νά τοῦ «φτιάξει» τή διάθεση· οὔτε καί ἐκεῖνα τά ἐπαινετικά λόγια τοῦ φιλολόγου του. Πιο πολύ ἀπό ὅλα ἤχοῦν ἀκόμη σά αὐτιά του τά λόγια τοῦ συμμαθητῆ του: «Ἀφῆστε τον, παιδιά, αὐτόν... Πάει ἀκόμη στό Κατηχητικό... Ἀποκλείεται νά ἔρθει μαζί μας... Μᾶλλον δέν τοῦ τό ἐπιτρέπουν...». Εἶχε τόση εἰρωνεία ὁ τόνος τῆς φωνῆς του, τόση καταφρόνια τό βλέμμα του...

Βρεθήκατε, παιδιά, σέ τέτοια δύσκολη θέση νά σᾶς εἰρωνεύοῦν, νά σᾶς ἀπομονώσουν ἐπειδή πᾶτε στό Κατηχητικό καί στήν Ἐκκλησία; Εἶναι ἕνας ἀπό τούς πιο σκληρούς πειρασμούς γιά ἕνα παιδί πού ἐπιθυμεῖ νά εἶναι τοῦ Θεοῦ.

Σέ τέτοιες ὥρες νά φέρνετε στόν νοῦ σας τούς **τρεῖς Παῖδες**. Τούς γνωρίζετε; Ἐξῆσαν σά χρόνια τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης οἱ τρεῖς νέοι πού τόλμησαν -μόνοι αὐτοί- νά μήν ὑπακούσουν στή διαταγή τοῦ εἰδωλολάτρη βασιλιᾶ, διότι ἀντιστρατευόταν στήν ἐντολή τοῦ Θεοῦ τους. Ἀδιαφόρησαν γιά τό τί ἔκανε τό πλῆθος τῶν ἀνθρώπων γύρω τους καί δέν λογάριασαν τό τίμημα.

Βασιλιάς τότε στήν απέραντη αυτοκρατορία της Βαβυλώνας ήταν ο **Ναβουχοδονόσορ**. Τό δέκατο ὄγδοο ἔτος τῆς βασιλείας του διέταξε νά κατασκευάσουν τό ἄγαλμά του -χρυσό καί πελώριο- καί νά τό τοποθετήσουν στήν πεδιάδα **Δειρά**. Καθώς πλησίαζε ἡ μέρα γιά τά ἐγκαίνια τοῦ ἀγάλματος, ἔστειλε ἀνθρώπους του νά καλέσουν ὅλους τούς στρατηγούς καί τούς ἄρχοντες τῆς αυτοκρατορίας, ὥστε νά εἶναι παρόντες στήν τιμητική αὐτή ἐκδήλωση.

Πραγματικά, τῇ μέρα τῶν ἐγκαινίων μαζεύτηκε πλῆθος πολύ στήν πεδιάδα Δειρά. Ἕνας κήρυκας (=ἐπίσημος ἀγγελιοφόρος) φώναζε δυνατά: «Ἀκοῦστε ὅλοι, σέ ὅποιον λαό καί φυλή κι ἂν ἀνήκετε, ὅποια γλώσσα κι ἂν μιλάτε, μόλις ἡχήσουν οἱ σάλπιγγες, οἱ αὐλοί καί οἱ κιθάρες καί ὅλα τά μουσικά ὄργανα, θά πέσετε νά προσκυνήσετε τό χρυσό ἄγαλμα πού ἔστησε ὁ βασιλιάς Ναβουχοδονόσορ. Ὅποιος δέν πέσει νά τό προσκυνήσει, θά καεῖ ζωντανός μέσα σέ πυρακτωμένο καμίνι!».

Ἐφτασε ἡ μεγάλη ὥρα. Ἀρχισαν νά ἡχοῦν σάλπιγγες, αὐλοί, κιθάρες, διάφορα μουσικά ὄργανα. Ὅλοι πέφτουν καταγῆς καί προσκυνοῦν δουλικά τό χρυσό ἄγαλμα τοῦ βασιλιᾶ. Ὅλοι; Τρεῖς νέοι μένουν ὀλόρθοι. Αὐτοί δέν ἔπесαν νά προσκυνήσουν. Γιατί; Διότι αὐτοί προσκυνοῦν καί λατρεύουν μόνο τόν ἕνα καί ἀληθινό Θεό.

Κάποιοι Χαλδαῖοι ὅμως, δίχως νά χάσουν χρόνο, σπεύδουν νά τούς καταγγείλουν στόν Ναβουχοδονόσορ.

- Πολυχρονεμένηε μας βασιλιά, ἔβγαλες διαταγή ὅποιος ἀκούσει τόν ἦχο τῆς σάλπιγγας, τοῦ αὐλοῦ καί τῆς κιθάρας καί ὅλων τῶν μουσικῶν ὀργάνων καί δέν πέσει νά προσκυνήσει τό χρυσό ἄγαλμά σου νά καεῖ ζωντανός μέσα στό πυρακτωμένο καμίνι. Κάποιοι Ἰουδαῖοι, στοὺς ὁποίους ἔχεις ἐμπιστευτεῖ ἀξιώματα μέσα στή χώρα μας -ὁ **Σεδράχ**, ὁ **Μισάχ** καί ὁ **Ἀβδεναγώ**-, δέν ἔδειξαν ὑπακοή στήν ἐντολή σου. Δέν λατρεύουν τούς θεούς σου καί δέν προσκυνοῦν τό ἄγαλμα πού ἔστησες.

Ὁργίστηκε ὁ Ναβουχοδονόσορ. Ζήτησε νά φέρουν μπροστά του τοὺς τρεῖς νέους.

- Ἀλήθεια, Σεδράχ, Μισάχ καί Ἀβδεναγώ, δέν λατρεύετε τοὺς θεοὺς μου καί δέν προσκυνεῖτε τό χρυσό ἄγαλμα πού ἔστησα; Τώρα, λοιπόν, ἐτοιμαστεῖτε, μόλις ἀκούσετε τόν ἦχο τῆς σάλπιγγας, τοῦ αὐλοῦ καί τῆς κιθάρας καί ὅλων τῶν μουσικῶν ὀργάνων, νά πέσετε νά προσκυνήσετε τό χρυσό μου ἄγαλμα! Ἄν δέν προσκυνήσετε, τὴν ἴδια ὥρα θά σᾶς ρίξουν στό πυρακτωμένο καμίνι. Καί τότε νά δοῦμε ποιὸς Θεός θά σᾶς σώσει ἀπὸ τὰ χέρια μου!

- Ὑπάρχει, βασιλιά, Θεός στοὺς οὐρανούς, τοῦ ἀπαντοῦν ἀτάραχοι οἱ τρεῖς νέοι, αὐτὸς πού ἐμεῖς λατρεύουμε. Καί ἔχει τὴ δύναμη νά μᾶς σώσει ἀπὸ τό πυρακτωμένο καμίνι, νά μᾶς γλυτώσει ἀπὸ τὰ χέρια σου. Ἀλλά κι ἂν ἀκόμη δέν μᾶς σώσει, νά τό γνωρίζεις, τοὺς θεοὺς σου δέν τοὺς λατρεύουμε καί τό ἄγαλμα πού ἔστησες δέν τό προσκυνοῦμε.

Γεμάτος θυμὸ ὁ Ναβουχοδονόσορ διατάζει:

- Ἐπαπλάσια νά καεῖ τό καμίνι! Κι ἀφοῦ δέσετε τόν Σεδράχ, τόν Μισάχ καί τόν Ἀβδεναγώ, ρίξτε τους στή φωτιά!

Ἡ διαταγή του ἐκτελεῖται ἀμέσως. Δένουν τοὺς τρεῖς νέους καί τοὺς ρίχνουν στό πυρακτωμένο καμίνι πού τώρα καίει ἐπαπλάσια.

Ὅμως, τί βλέπουν καί τί ἀκοῦν; Οἱ τρεῖς νέοι περπατοῦν μέσα στή φωτιά, κινοῦνται ἀνάμεσα σὲ φλόγες δίχως νά καίγονται! Δέν εἶναι τρεῖς, ἀλλὰ τέσσερις! Κι ὅχι μόνο δέν βογγοῦν, ἀλλὰ ὑμνοῦν καί δοξολογοῦν τόν Θεό τους!

Ἐκπληκτος ὁ Ναβουχοδονόσορ σηκώνεται ἀπὸ τόν θρόνο του.

- Τρεῖς ἄνδρες δέν ρίξατε στή φωτιά δεμένους; ρωτᾷ τοὺς μεγιστάνες του.

- Πράγματι, βασιλιά.

- Μά ἐγὼ βλέπω τέσσερις νά περπατοῦν μέσα σὲ φλόγες δίχως δεσμά, καί ἡ φωτιά δέν τοὺς πειράζει καθόλου! Ὁ τέταρτος μάλιστα

ἔχει ὄψη θεϊκή!

Πλησιάζει ὁ Ναβουχοδονόσορ σὸ καμίνι καὶ ἀπευθύνεται σὺς τρεῖς νέους:

- Σεδράχ, Μισάχ, Ἀβδεναγώ, δοῦλοι τοῦ Θεοῦ τοῦ Ὑψίστου, βγεῖτε ἀπὸ τῆ φωτιά καὶ ἐλάτε κοντά μου!

Οἱ τρεῖς νέοι βγαίνουν ἀπὸ τὸ καμίνι ἀπείραχτοι, ἀνέγγιχτοι ἀπὸ τίς φλόγες! Μαζεύονται γύρω τοὺς οἱ σατράπες, οἱ στρατηγοί, ὅλοι οἱ ἄρχοντες καὶ τοὺς παρατηροῦν προσεχτικά. Οὔτε μιά τρίχα τοὺς δέν κήκε οὔτε τὰ ροῦχα τοὺς πειράχτηκαν οὔτε κἂν μυρωδιά φωτιάς δέν πῆραν πάνω τοὺς!

Τότε ὁ Ναβουχοδονόσορ ὁμολογεῖ:

- Εἶναι εὐλογητός ὁ Θεός τοῦ Σεδράχ, τοῦ Μισάχ καὶ τοῦ Ἀβδεναγώ! Ἔστειλε τὸν ἄγγελό του καὶ ἔσωσε τὰ παιδιά του, διότι ἔμειναν πιστά σ' αὐτόν. Προτίμησαν νὰ παραβοῦν τὴν ἐντολή τοῦ βασιλιᾶ καὶ νὰ παραδοθοῦν στὴ φωτιά, παρά νὰ λατρεύσουν καὶ νὰ προσκυνήσουν ἄλλον θεό ἐκτός ἀπὸ τὸν δικό τους.

Ἐβγαλε τότε διάταγμα ὁ βασιλιάς γιὰ ὅλη τὴν αὐτοκρατορία του: «Κάθε λαός καὶ κάθε φυλή, ὅποια γλώσσα κι ἂν μιλᾷ, νὰ μὴν ξεστομίσει καμιά βλαστήμια ἐναντίον τοῦ Θεοῦ τῶν Σεδράχ, Μισάχ καὶ Ἀβδεναγώ! Διαφορετικά θά τιμωρηθεῖ μὲ θάνατο καὶ θά χάσει τὴν περιουσία του. Διότι δέν ὑπάρχει ἄλλος θεός πού νὰ μπορεῖ νὰ σώζει μὲ τέτοιο θαυμαστό τρόπο τοὺς δικούς του».

Ὅσο γιὰ τοὺς τρεῖς νέους, τοὺς τίμησε ὁ Ναβουχοδονόσορ μὲ ἀκόμη μεγαλύτερα ἀξιώματα.

Ἡ ἐποχή μας, παιδιά, μοιάζει συχνά μὲ τὴν πεδιάδα Δειρά. Ὑψώνονται κατὰ καιροὺς διάφορα εἰδῶλα καὶ τὰ πλήθη πέφτουν δουλικά νὰ τὰ προσκυνήσουν (*κάνουμε μιά ἀναφορά στὴν ἐπικαιρότητα, στὰ εἰδῶλα τῆς ἐποχῆς, βλ. Βοήθημα Μέσου Κατηχητικοῦ «Ἐλθέτω ἡ βασιλεία Σου», σ. 108-112*). Κάποιες φορές κάνει δυναμική τὴν ἐμφάνισή της καὶ ἡ ἀθεΐα. Ζητᾷ νὰ τρομάζει τὰ πιστὰ παιδιά

τοῦ Θεοῦ, νά δειλιάσουν, νά μήν τολμοῦν νά μιλοῦν γιά τήν πίστη τους. Καταφρονεῖ τό θέλημα τοῦ Θεοῦ καί παρουσιάζει τήν ἁμαρτία -ἀκόμη καί τή διαστροφή- σάν κάτι τό θεμιτό καί δελεαστικό, σάν κάτι τό φυσιολογικό καί κοινῶς ἀποδεκτό.

Ὅποιος τολμᾷ νά ἀντισταθεῖ, νά διαφοροποιήσῃ τή θέση του ἀπό τό πλῆθος, νά μή γίνει ἓνα μέ τή μάζα, ρίχνεται **σέ ἓνα πυρακτωμένο καμίνι: στήν εἰρωνεία καί στήν ἀπομόνωση**. Δέν καῖνε λιγότερο ἀπό τή φωτιά οἱ φλόγες τῆς εἰρωνείας καί τῆς ἀπομόνωσης. Στοιχίζει πολύ σέ ἓναν ἔφηβο νά τόν σχολιάζουν εἰρωνικά καί νά τόν ἀπομονώνουν ἀπό τήν παρέα. Κάποιοι δέν τόν ἀντέχουν αὐτόν τόν πειρασμό καί ὑποχωροῦν παραβιάζοντας τίς ἀρχές τους, παρότι δέν θά τό ἤθελαν. Ἀλλά ὑπάρχουν καί ἐκεῖνα τά παιδιά πού ἀντιστέκονται· ὅποιο κι ἂν εἶναι τό τίμημα, ἀγωνίζονται σταθερά νά μήν παρεκκλίνουν ἀπό τό θέλημα τοῦ Θεοῦ.

Σ' αὐτά τά παιδιά -ὅπως τότε σούς τρεῖς Παῖδες- ὁ Θεός στέλνει τόν ἄγγελό του. Μέσα στή φωτιά τούς χαρίζει **δρυσία**, τούς χαρίζει **χαρά καί ἐνθουσιασμό!** Ἐκπληκτοί παρακολουθοῦν οἱ ἄλλοι τά πιστά παιδιά τοῦ Θεοῦ. Πῶς δέν παρασύρονται ἀπό τό ρεῦμα τῶν πολλῶν; Πῶς βρίσκουν τή δύναμη νά διαχωρίζουν τή θέση τους ἐκφράζοντας τήν προσωπική τους ἄποψη καί ὑπερασπίζοντας τά ἰδανικά τους; Πῶς δέν συμμετέχουν ἄκριτα σέ ὅ,τι κάνει ἡ τάξη, ἀλλά μένουν σταθερά στίς ἀρχές τους καί ἀποφασίζουν πάντοτε μέ κριτήριο τό θέλημα τοῦ Θεοῦ;

Ἐμεῖς, παιδιά, ἀνήκουμε σ' αὐτούς πού ἔχουν τό σθένος νά ἀντιστέκονται στή δύναμη τῆς μάζας; Πῶς θά μπορούσαμε, σ' ἀλήθεια, νά τό πετύχουμε; Πῶς νά μένουμε ἀνεπηρέαστοι, σταθεροί καί ἀνυποχώρητοι;

Μέ τή χάρη τοῦ Θεοῦ καί τήν καθημερινή μας προσπάθεια. Θυμηθεῖτε πῶς οἱ τρεῖς Παῖδες ἦταν ἐκεῖνοι οἱ νέοι πού ὅταν βρέθηκαν αἰχμάλωτοι στή Βαβυλώνα, μαζί μέ τόν Δανιήλ, ἀρνήθηκαν νά

φάνε από τὰ βασιλικά γεύματα, διότι τό απαγόρευε ἡ θρησκεία τους (βλ. *Μάθημα* 7^ο). Τότε πρόβαλαν τὴν πρώτη τους ἀντίσταση. Σάν ἤρθε ἀργότερα ἡ ὥρα, βρῆκαν τὴ δύναμη νά προβάλουν ἀκόμη μεγαλύτερη ἀντίσταση· μέσα σέ ὅλο τό πλῆθος τόλμησαν νά διαχωρίσουν τὴ θέση τους καί ἔμειναν ἀπροσκύνητοι.

Μέ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ, παιδιά, μπορούμε κι ἐμεῖς **νά γυμνάζουμε τόν ἑαυτό μας πρῶτα σέ μικρότερα ἀγωνίσματα, γιά νά πετύχουμε ἀργότερα καί μεγαλύτερες νίκες.** Ἄν, γιά παράδειγμα, προσπαθοῦμε νά τηροῦμε τίς νηστεῖες πού ὀρίζει ἡ Ἐκκλησία μας, ἂν καθημερινά ἀγωνιζόμαστε νά λέμε «ὄχι» στό ψέμα, στόν θυμό, στά ἄπρεπα λόγια, σέ ὅ,τι δέν ἀρέσει στόν Θεό μας, τότε μέ τὴ δική του δύναμη θά κατορθώσουμε ὅταν χρειαστεῖ νά προβάλουμε καί μεγαλύτερη ἀκόμη ἀντίσταση.

Συμπαράστατες στόν ἀγῶνα μας θά ἔχουμε πάντα τούς τρεῖς Παῖδες καί ὅλους τούς Ἁγίους μας. Θά μᾶς βοηθάει καί θά μᾶς ἐνθαρρύνει, ἐπίσης, ὁ φύλακας ἄγγελός μας. Κι ἀκόμη, θά χαίρεται γιά μᾶς καί θά μᾶς εὐλογεῖ ὁ ἴδιος ὁ Χριστός! Τότε, παιδιά, ξέρετε πῶς θά μᾶς φαίνονται οἱ εἰρωνεῖες αὐτοῦ τοῦ κόσμου;... Σάν **τά παράσημα τοῦ πολέμου** (βλ. Μθ 5,11-12)!

(Προτεινόμενο τραγούδι: «Πορεία πίστεως» ἀπό «Πνευματικές Ὁδές Β'», σ. 124, CD «Μεῖνον μεθ' ἡμῶν», ἀρ. 5, βλ. CD μέ ὑλικό).

ΟΠΤΙΚΟΑΚΟΥΣΤΙΚΟ ΥΛΙΚΟ

1. Εἰκόνα καί ἀπολυτίκιο τῶν τριῶν Παίδων.
2. Ἀφίσα-ἐνθύμιο μέ τίς Κυριακές τοῦ Τριωδίου.
3. Παιχνίδια: α) ἀναγνώριση σημαίας
β) παροιμίες.
4. Τραγούδι σέ ἀρχεῖο ἤχου καί προβολή.